

Prvé poverenie.

Mr. Stephen Pryde sedel dosť dlho pri druhých raňajkách. Keď bol s nimi hotový, oprel sa o čalúnené operadlo kresla a skryjúc sa za roztvorené noviny, poshľadával po vačkoch drobné peniaze. Dovedna šesť šilingov a štyri a pol penny. To bol jeho celý majetok. Za raňajky bude platiť tri šilingy. Zavolať čašníka.

— Charles, — povedal, — lunch bol dnes mimoriadne dobrý.

Charles bol jeho chválou potešený. — Dúfam, pane, že bude vždy taký dobrý.

Stephen Pryde vzdychnul. — Ah, odteraz, bohužiaľ, budú iní zisťovať, že kaviareň Lugano je najlepšia pre prostých ľudí žijúcich v Londýne. Môj stôl môže teraz už obsadiť iný. Popoludní odchádzam.

S čašníkovou vyholenej, bledej tvári sa stratil úsmev. Bola to zväčša iba pretváрка, ale jednak patrilo Pryde medzi jeho najmilších hostí. — Lutujem, pane, — povedal vážne, — ale úfam, že nás opustíte iba na krátko.

Stephen Pryde pokrútil záporne hlavou. Obvyčajne sa díval do sveta veselo, tým nápadnejšie bolo jeho dnešné správanie sa. — Môže sa stať, že už nikdy viac nebudem jesť takéto

výborné druhé raňajky. Odchádzam veľmi ďaleko. Kým odídem, chcel by som sa vás ešte niečo opýtať, veď poznáte takmer všetkých pravidelných hostí. Povedzte, kto je tá mladá dáma, čo sedáva vždy tam v kúte?

Charles sa nenápadne obzrel. Mladá dáma si upíjala kávu a tak sa zdalo, ako by bola za hlbená do novín, ktoré si postavila pred tvár. Bola oblečená do jednoduchých čiernych šiat. Tvár mala bledú. Najnápadnejšie boli jej veľké hnedé oči. Vyzerala, ako kto nemá v živote pevného miesta.

— Mladá dáma v rohu? — opakoval Charles. — Chodí sem práve tak pravidelne ako vy. Nevie, kto je. Objedná si jedlo vždy bez toho, že by hovorila o inom a nikdy sa ani len nepoobzerá po miestnosti.

— V tom sa veľmi mýlite, — odporoval Pryde. — Tá mladá dáma ma práve teraz pozorovala zpoza svojich novín.

Charles sa trochu pochybovačne usmial.

— Tá dáma je mimoriadne pekná, má také nádherné oči, ale... nedopovedal.

Aj Pryde sa trochu usmial. — Nie som domýšľavý, — poznamenal. — Dáma býva v tom dome, kde aj ja. Mal som ju teda možnosť častejšie pozorovať. Nie je z tých, ktoré idú za dobrodružstvom. Ale keď sa pozre na človeka, cítite, že vidí mnoho. Chápete to, Charles?

Charles prisvedčil skôr zo zdvorilosti, ako z presvedčenia.

— Nie je z tých žien, — pokračoval Pryde, — ktoré by vedely vzbudiť zvedavosť. Napriek tomu sa priznám, že by som sa veľmi rád dozvedel, aké má zamestnanie. Som akosi presvedčený, že robí významné veci. Konečne, to nič neznamená. Tu sú tri šilinky na môj účet. Zaplaťte ich, Charles. Potom sa môžeme rozprávať ďalej.

Charles odišiel s úklonou ku pokladnici a Stephen Pryde sa pozrel do zrkadla, ktoré bolo od neho napravo. Videl v ňom, že ho mladá dáma sleduje ponad noviny prižmúrenými očami. Rýchle obrátil hlavu ku nej, ale nie dosť rýchle. Dáma sa skryla za noviny rýchlejšie.

— Ako by sa na mňa dívala pre neznámu príčinu so záujmom, — šomral si Pryde popod nos. — Či snáď tuší...?

Po chvíli odišiel z reštaurácie, prešiel bočnou uličkou a vošiel do vysokého domu. Vyšiel na piate poschodie, kde býval v posledných týždňoch v malej izbietke. Zavesil si kabát a sadol si na jedinú stoličku, ktorá stála pri písacom stole.

Nezvykol sa rozprávať sám so sebou. Ale tento deň bol pre neho mimoriadny. V malej izbietke, ktorú zbavila bieda posledných týždňov všetkých ozdôb a lepších kusov nábytku, nebolo naozaj ničoho, čo by pohlo človeka k reči. Ešte aj s písacieho stola chýbalo najpotrebnejšie písárske náčinie. Druhé raňajky, ktoré zjedol pred chvíľou, zaplatil z ceny veľkého

strieborného kalamára. Na jeho mieste ležal teraz na písacom stole staromódny revolver. Zdalo sa, že jeho staromódnosť nie je nijako na úkor jeho spoľahlivosti. Stephen Pryde sa naň zahľadel.

— Myslím, — hovoril ticho, — že ty budeš mojou poslednou záchranou. Bol som vždy jednoduchý, každodenný človek. Teraz mi osud nanucuje jednoduchý a každodenný koniec. Nie, že by som banoval... Ja už nebanujem za ničím.

Ktosi zaklopal na dvere a vyrušil ho z myšlienok. Vzdychnul a skryl revolver do zásuvky.

Vošiel tučný pán stredných rokov. Zdal sa byť rozčúlený. Tvár mal neobyčajne červenú, vlasy nápadne biele. Stephen Pryde sa naň zvedavo pozrel a potom si s uľahčením vzdychnul:

— Ráče ďalej pane, a zatvorte dvere, ak myslíte, že sa to oplatí. Musím vás predovšetkým upozorniť, že nemám ničoho.

Neznámy stál vo dverách. — Podťe sem, mladý človeče! — ozval sa.

Stephen sa nehnul. — Načo? — odpovedal. — Ponajprv, nie som mladík, mám tridsaťštyri rokov, na druhý mesiac budem mať tridsaťpäť. A podruhé...

— Do paroma! — prerušil ho cudzinec podráždene — Podťe sem!

Stephen Pryde sa zháčil. Ako by sa zmoc-

ňoval neznámeho cudzinca náhly a priam nebezpečný záchvat zúrivosti. Na čelo mu vystúpily hrubé žily a vlasy ako by sa mu naježily. Vyzeral, ako by ho malo v nasledujúcej chvíli poraziť.

— Keď si tak prajete, — zašomral Pryde a pošiel ku dverám, — len vás prosím, ukludnite sa.

Popošiel, ku svojmu návštevníkovi, ktorý stál medzi dverami a ukázal trasúcim sa prstom na navštívenku, pripevnenú na dverách.

— To je vaša navštívenka?

Stephen Pryde bol prekvapený, keď čítal:

Mr. Stephen Pryde,

32 Colmayne — dvor a v rohu bolo ešte toto:

St Botolph Club.

Áno, to je moja navštívenka, — priznal.

— Pravdaže vaša, — odvetil starší pán netrzeplivo. — Kam si mám teda sadnúť?

Stephen Pryde sa ešte pozrel krátko a nechápavo na navštívenku, potom zatvoril dvere a povedal:

— Nepoznám ešte vaše zvyky, pane, aby som vám mohol s určitosťou odpovedať. Ale ak si chcete sadnúť, môžete tak urobiť len na túto jedinú stoličku, alebo na dlážku.

Návštevník sa naň osopil: — Čo myslíte, kto som?

Stephen Pryde pomaly potriasol hlavou: — Princezná z rozprávky ste nie a nevyzeráte ani

ako neznámy dobrodinec. Myslím, že ste môj strýko z Indie. Farba vašej pleti. . .

— Čert vzal farbu mojej pleti — zakričal návštevník.

— Prosím, ako sa páči, — prisviedčal Pryde.

— Volám sa John Piccardo — predstavil sa cudzinec.

— To som mohol vedieť, — odpovedal Stephen Pryde. — Ráčne prijať moje blahoželanie, Mr. Piccardo. Moje úprimné blahoželanie.

Starý pán sa naň poďíval nechápavo. — K čomu?

— K vášmu menu, pane, — odvetil Pryde bez váhania. — Svedčí vám toto meno. Nemá páru. Som hrdý, že som mal to šťastie, mr. John Piccardo.

— Človeče, — pýtal sa návštevník, — vy ste humorista?

— Odkiaľ to viete, pane? — opýtal sa Pryde.

— Neviete kto som?

— Nemám ani poňatia.

— Hádám vaša stránka, — povedal mr. John Piccardo.

Stephen Pryde sa na chvíľu zarazil. — Mám veľmi mnoho práce! — povedal.

— Máte mnoho práce! Hlúpa reč!

— Môžete mať pravdu, — prisvedčil Pryde v rozpakoch. — Ba, je veľmi pravdepodobné, že ju máte! Vyzeráte ako človek, ktorý má vo väčšine prípadov pravdu.

Mr. Piccardo sa pozrel na hodinky. — Vráťme sa k veci.

— Hneď, — odvetil Pryde. — Najbližšie pojednávanie. . .

— Dajme pokoj vášmu najbližšiemu pojednávaniu, — prerušil ho John Piccardo. — Počúvajte ma! Som bohatý. A nie som skúpy. Chcem vás získať pre podujatie, pre ktoré potrebujem vašu predstavivosť. Povedzte mi vy sám cenu, za ktorú ste ochotný v najbližších dvadsiatichštyroch hodinách byť iba v mojej službe!

Stephen Pryde vstal, sedel na rohu písacieho stola, konečne sa ozval: — Prepáčte na chvíľočku. — Potom vyšiel a prezeral podrobne navštívenku na svojich dverách.

— Keby na nej bolo čo aké nepatrné označenie, z ktorého by sa dalo usudzovať na moje povolanie, — vzdychnul si. — Som zubný lekár, jasnovidec, frenológ alebo vyrezávač otlakov?

Vrátil sa do izby. Bol rozhodnutý. — V poriadku, — vyhlásil. — Na spomenutý čas som vám k dispozícii.

Mr. Piccardo ukázal spokojnú tvár. — A teraz mi, prosím vás, povedzte, aký je váš honorár?

Stephen Pryde bol trochu v rozpakoch. — To závisí v prvom rade od toho, čo odo mňa chcete.

— Dostanete za to, povedzme, sto guineí, — skočil mu do reči mr. Piccardo a siahnul do vnútorného vaku svojho kabáta. — Sto guineí a, prirodzene, všetky vaše výdavky.

Potom vytiahol z vaku veľkú peňaženku a vyčítal na stôl desať desaffuntových bankoviek. — Človek nikdy nevie... — povedal ticho. — Radšej vám to vyplatím vopred. Nemusíte sporiť.

Jednou rukou podal Prydemu bankovky ponad stôl, druhou vytiahol z vaku noviny *Daily Times*.

— Prečítajte si to!

Stephen Pryde sa nahnul nad noviny. Jeho návštevník ukazoval tučným prstom na riadok medzi inzerátmi.

Pre Ritu treba ísť dnes večer o 8.45 do Doveru.

— Pre Ritu treba ísť do Doveru, — opakoval Stephen Pryde.

— Vy pôjdete pre ňu, — vyhlásil mr. John Piccardo rozhodne.

Stephen Pryde si vydýchnuť. Nebol si ešte na čistom so svojím novým povolaním, ale sa mu nevidelo byť nemožným ísť pre Ritu.

— Dnes večer o osem štyridsaťpäť, — opakoval.

Mr. Piccardo sa pozrel na hodinky. — Pôjdete vlakom o šiestej.

— A ako budem Ritu poznať, keď ju uvidím?
— opýtal sa Stephen.

— Ste zvyklý na nebezpečenstvá, mr. Pryde?
— opýtal sa Piccardo skôr, než by bol odpovedal na otázku.

— Pravdaže, — odvetil Pryde za horúca.

— Povedali mi o vás, — pokračoval návštevník, — že sa na vás možno v nebezpečenstve spoľahnúť. Slovom, že ste... smelý človek.

Stephen Pryde sa usmial a prebehnul pohľadom ponad zásuvku, do ktorej pred príchodom návštevníka skryl svoj revolver.

— Teraz prejdeme na podrobnosti, — pokračoval Piccardo. — Doteraz ste sa chovali obdivuhodne. Na nič ste sa nepýtali.

— Nie je to mojím zvykom, — povedal Pryde.

— Nepochybujem, že vaša metóda je výborná, — poznamenal John Piccardo, — Tento raz nemusíte robiť nič, len počúvať, vystriechnúť príležitosť, keď bude treba, použiť menšieho násilia a doslova splniť úpravy, ktoré dostanete. Počúvajte! Na lodi, ktorá príde dnes večer z Calaisu do Doveru, cestuje jedna dáma v sprievode dvoch mužov. Tá dáma je Rita. Jej druhé meno vám nepoviem. Ak čítate obrázkové časopisy, budete ju poznať. V tom prípade bude najlepšie, ak na ňu zabudnete a budete ju poznať ako Ritu.

— A podľa čoho ju budem poznať? — opýtal sa Pryde.

— Má hnedý kabát s kožušinou, hnedý klobúk a na prsiach kyticu fialiek. Vašou úlohou je vyslobodiť ju z rúk sprievodcov a posadiť ju do auta, ktoré bude čakať v Doveri pred stanicou.

— Smiem sa opýtať, s akými pravdepodobnými ťažkosťami treba počítať pri tomto podujatí? — ozval sa Stephen.

John Piccardo sa pohrával s retiazkou od hodiniek.

— Dáma je nie väzeň. Toho sa nemusíte obávať. Policia tohto štátu, ani nijakého iného nemá najmenej príčiny zamiešať sa do vecí. Mužovia, ktorí ju sprevádzajú, zastupujú inú moc a iné názory, o ktorých radšej nehovorme. Možno, že vám už dakedy skrížili cestu. Aj to je možné, že ak ste v posledných mesiacoch sledovali politický vývoj juhoeuropských štátov s pozornosťou, bude vám situácia úplne jasná. Hádam ste zbadali, že keď som chvíľami rozčúlený a vzrušený, hovorím cudzím prízvukom krajiny, v ktorej teraz zúri revolúcia. Ak sa dnes večer podarí vaše podujatie, môže sa táto krajina dožiť ešte krajších dní... keď nie terajšie jej pokolenie, aspoň nasledujúce.

Stephen Pryde počúval s nehybnou tvárou. Vážnosť jeho návštevníka pôsobila presvedčivo.

— Aby sme sa znovu vrátili k praktickému

prevedeniu tohto poslania, — povedal ticho, — kam mám tú dámu zaviezť?

— Šofér auta, ktoré bude čakať, už vie, — odpovedal Piccardo. — Keby sa táto vec podarila. . .

— Podarí sa, — prerušil ho Stephen Pryde.

Mr. John Piccardo už nebol ten starý, vznetlivý pán. Tvár mu žiarila nadšením.

— Potom sa — povedal — znovu uvidíme.

Stephen Pryde mal vlastnosti ozajstného dobrodruha. Najprv zašiel za obsluhovačom výfahu a pýtal sa ho na rôzne veci. Potom išiel premeniť jednu bankovku, kúpil krabičku najdrahších cigariet a kytku ruží. Túto držal v ruke, keď sa vrátil do domu a zaklopal na dvere bytu na treťom poschodí. Jasný ale tichý hlas sa ozval cez dvere: — Voľno! — Vošiel do jednoducho zariadenej obývacej izby. Pri písacom stroji sedelo mladé dievča. Pozrelo sa na prichádzajúceho. Stephen Pryde ju hneď poznal.

— Dúfam, že ma nevyhodíte?

Dievča sa naň usmialo sotva badateľne. — Vôbec nie. Poďte, prosím, bližšie. Vy ste mr. Stephen Pryde, všakže? Volám sa Grace Burton.

— Dovolíte, — prosil Stephen a podal jej kyticu ruží.

Pokrútila vyčítavo hlavou, potom predsa siahla jednou rukou po kytici a pripála si jednu ružu na jednoduché sivé šaty.

— Zdá sa mi, že ste márnотratný, mr. Pryde, — povedala. — Mohli by ste mi prezradiť, prečo ste ma navštívili a prečo ste teraz oveľa veselší, než ste boli pred nedávnom dolu v reštaurácii?

— Dal som sa na nové povolanie, — vyhlásil Pryde a pristúpil bližšie. — Ešte neviem presne čo to bude, ale som veľmi zaneprázdnený.

— Máte nové zamestnanie?

Stephen prisvedčil. — Kým by som pokračoval, musím sa vás čosi opýtať. Vy ste mi dnes popoludní pripáli na dvere navštívku a vy ste poslali ku mne staršieho, červeného pána, ktorý sa volá Piccardo?

Na tvári dievčaťa sa objavil teraz už lepšie viditeľný úsmev.

— Áno, — priznala sa, — ja som ho poslala. Uznáte, že to bol dobrý nápad?

— Bezpochyby bol dobrý, — prisvedčil Pryde, — ale pre mňa je záhadný. Mr. Piccardo ma našiel v beznádejnom rozpoležení, bol som bez nádeje, bez haliera a práve som sa strojil. .. No, nechajme to! Pred svojím odchodom mi nechal viac peňazí, než som už dávno videl. K tomu ešte príjemné vzrušenie a výhľady na kariéru. Nevysvetlili by ste mi túto celú vec? Som trochu vzrušený, najmä pokiaľ ide o tú kariéru. Môžem byť všetko, od záhradníka až po zločinca.

Dievča sa naň dívalo zamyslene. Teraz, keď

ju videl zblízka, rástol v Stephenovi stále viac záujem, ktorý v ňom dievča vzbudzovalo.

— Dobre, — povedala, — vysvetlím vám to. Ako vidíte, pracujem na písacom stroji, ale to robím len pre seba. Som na svete sama, mám čosi peňazí, ale to je málo, aby som z nich mohla vyžiť. Žijem už dlho sama a získala som mnoho skúseností o svete a ľuďoch. Nedávno sa dostala jedna moja priateľka do chúlостivej situácie. Nebola to komplikovaná vec, ale jednako si vyžadovala trochu rozmýšľania. Neskôr ma vyhľadali ešte niekoľkí ľudia so svojimi starosťami. Hovoria, že viem vystihnúť pravdu aj v tej najzamotanejšej veci. Nedávno prišiel ku mne na radu mr. Piccardo. Pomohla som mu. Dnes prišiel znovu a rozprával mi o všeličom. Pokrútila som hlavou a povedala som mu, že tento raz bude treba muža. »Kde ho nájdem?« — pýtal sa mr. Piccardo. »Musí byť smelý, odhodlaný niečo aj riskovať, musí sa vedieť rýchle rozhodovať.« Kázala som mu chvíľočku čakať a vybehla som von. Dnes po lunchi mi dal čašník vašu navštívenku, keď som sa pýtala na vás. O vás som sa zaujímala, lebo som sa dozvedela, že ste stratili celý svoj majetok, keď tá veľká poisťovňa vyšla na mizinu. Vzala som teda vašu navštívenku a pripevnila som ju na vaše dvere. Potom som sa vrátila k mr. Piccardovi a povedala som mu: Poznám muža, ktorý sa práve hodí pre vás.

— Milá siečna, — povedal Stephen Pryde,
— ďakujem vám za to z úprimného srdca.

— To je zbytočné, — prerušila ho chladne,
— Moja voľba nemá nijakých osobných príčin.

— Nemohli by ste mi povedať viac? — pý-
tal sa Stephen, žiadostivý dozvedieť sa niečo.
— Napríklad niečo o pánu Piccardovi. Kto je to?
Obchodník... politik...?

Dievča potriaslo hlavou. — Toto je jedna s
tých vecí, o ktorých by sa človek mohol ľahko
dozvedieť viac, než je žiadúce. Poslúchnite ma:
pýtajte sa čím menej. Snažte sa iba o to, aby
ste svoje poverenie splnili čím presnejšie. Ak
sa vám podarí dámu, pre ktorú idete dnes ve-
čer, oslobodiť z rúk jej sprievodcov čo len na
niekoľko hodín, budú dejiny istej krajiny inak-
šie.

Pryde vstal. — Smiem potom prísť a ozná-
miť vám, ako som pochodil, miss Burton?

Dievča mu vážne prikývlo. — Pravdaže!
Budem vás čakať.

Pryde odišiel.

V Doveri.

— Toto je pre vás, pane!

Vlak práve opúšťal londýnsku stanicu, keď
akýsi človek vhodil cez otvorené okno vozňa
zrovna na Prydeho kolená akýsi poskladaný

hárok papiera a v nasledujúcej chvíli sa stratil v dave. Na papieri byly dovedna dva riadky:

»Sprievodca dámy cestuje pod menom M. de Paton.«

To je dobre vedieť. Vlak prišiel o dve hodiny do prístavu. Pryde ostal na svojom mieste a čakal. O chvíľu prišiel sprievodca s plnou rukou papierov, ktoré pripevňoval na niektoré oddiely. Keď s tým bol hotový a odišiel, Pryde sa poprechádzal po nástupišti a zistil, čo chcel, totiž že pre M. de Patona bol rezervovaný osobitný oddiel. Pokúsil sa ho otvoriť. Bol zatvorený. Sprievodca prišiel k nemu:

— Tento oddiel je rezervovaný, pane, — ale vo vlaku je miesta dosť. Mám vám dať miestenku?

Pryde prikývnul. — Rád by som sedel v susednom vozni. Povedzte mi, aj na druhej strane ste zatvorili dvere tohto oddielu?

Sprievodca sa naň díval nechápavo. Pryde mu vložil nenápadne do ruky päť šilingov.

— Nezatvárajte ich, — prosil. — Ide o mladú dámu. Hádám si ku nej prisadnem na mestskej stanici.

Sprievodca sa usmial a sľúbil: — Dobre, nezatvorím!

Pryde stál iba niekoľko krokov od prístavného nákladišťa a videl svetlá blížiacej sa lode. Trochu popŕchalo a dul silný vietor, ktorý prinášal slanú vôňu mora. Loď sa stále viac pri-

bližovala. Teraz postála, vyhodili s nej povra-
zy a pritiahli ju k brehu. Spustili spo-
jovací mostík a ľudia sa hrnuli na breh.
Pryde stál bokom, vedľa vlaku, v tóni. Mal iba
nejasné predstavy o tom, čo bude teraz a čo
urobí. Musí uniesť mladú dámu dvom mužom,
ktorí sú na to zaiste pripravení a zaiste aj vy-
zbrojení. Škoda je tu rozmýšľať vopred o po-
drobnom pláne. Tu sa treba spoliehať na náhodu
a na duchaprítomnosť. Predovšetkým musí tú
dámu nájsť. Loďou prišlo mnoho ľudí a Pryde
pozoroval všetkých. Ale keď konečne opustila
malá spoločnosť — medzi poslednými — loď,
bolo ich ľahko spoznať. Dáma v hnedom plášti
išla v prostriedku medzi vysokým, štíhlym,
čiernovlasým mužom s monoklom na oku, zrej-
me cudzincom s jednej strany a menším člove-
kom v kožuchu, s rukami vo vreckách s druhej
strany. Na tvári mala hustý závoj.

Prišli pod pouličnú lampu. Malý muž otočil
hlavu a v sporom svetle mu bolo vidno ostré,
rozkazovačné črty tváre. Prydemu sa zastavil
dych. Zdalo sa mu, že hrubá tvár tohto člove-
ka sa naň z polotmy výsmešne uškŕňa. To je
Feldemay!

V nasledujúcej chvíli sa spamätal. Sústredil
myšlienky na svoje poverenie. Bolo treba prejsť
cez rozum Feldemayovi, ktorý zrejme ani len
netušil, že ho v tóni pozoruje nepriateľ. Tí traja
šli ďalej a teraz stáli pri dlhom stole, na kto-

rom prehliadajú batožinu. Ich batožinu neprezreli. Teraz išli ku vlaku. Pryde ich sledoval. Dáma odrazu pustila z ruky svoju príručnú kapsičku. Feldemay šiel spokojne ďalej a druhý sprievodca, zdalo sa, to tiež nezbadal. Pryde opatrne priskočil.

— Sadnite si vo vlaku na pravú stranu, — pošepnul. -- Dovolíte? — povedal teraz už hlasnejšie, keď sa zohnul a zdvihol kapsičku.

Obaja sprievodcovia sa obzreli, ale Pryde rýchlo zmiznul. Nebadane sa dostal do svojho oddielu a odtiaľ ich pozoroval. Stáli na peróne. Feldemay pohyboval pri reči nervózne rukami, druhý sa zdal byť tiež rozčúlený, len dáma stála kľudne. Pryde sa oprel a roztvoril si pred tvárou noviny. Predbežne nemohol iné urobiť.

Konečne sa vlak pohnul. Pryde, ktorý bol sám v oddelení, vstal. Musel sa pripraviť. Teraz závisí všetko od toho, či bude mať šťastie. Keď došli na mestské nádražie, vystúpil z vlaku a striehnul na okamih, kedy sa dá vlak zase do pohybu. Sprievodca práve zdvihol píšťalku k ústam, keď Pryde náhle zatvoril dvere toho oddelenia, v ktorom sedela dáma so svojimi dvoma sprievodcami. Ukázal na nich žalujúcim prstom a vyzeral, ako by sa nevedel ovládať.

— Konečne! — zareval. — Feldemay, vy podliak!

Dáma sedela pri okne, naproti nej Feldemay a druhý sprievodca trochu ďalej v oddelení.

Feldemay sedel ako ochromený. Dáma vstala, bola trochu rozpačitá, ale nespúšťala oči s Prydeho.

— Konečne som na vás natrafil! — pokračoval Pryde a urobil, ako by chcel pristúpiť. — Vy zlodej!

Feldemay sa pomaly spamätal. Vlak sa hýbal, sprievodca pobehol k oddeleniu a volal:

— Nazpät odtiaľto!

Pryde chytil dámu za ruku a táto vyskočila z oddelenia práve vtedy, keď ju chcel Feldemay zadržať. Pryde rýchle zaplesnul dvere a zatvoril ich kľúčom, ktorý mal pripravený vo vrecku. V nasledujúcej chvíli ho obstali sprievodcovia, prednosta stanice a jeden policajt, ale vlak už vychádzal zo stanice. Dvaja rozzúrení mužskí vykrikovali a vyhrážali sa z okna odchodiaceho vlaku. Pryde sa im pohrozil päťou a potom povedal prednostovi stanice:

— Ľutujem, že som zavinil túto trmu-vmu, — hovoril kľudne. — Je to rodinná záležitosť. Mladá dáma je moja sestra, teraz si ju odvediem domov.

Prítomní sa obrátili k dáme. Bola husto zažábovaná, ale zrejme už dosť stará, aby mohla podať sama vysvetlenie.

— Je to pravda, — prisvedčila. — Ľutujem, že som zavinila toto vzrušenie. Nie som sama vinná.

Prednosta stanice si zapísal Prydeho meno

a adresu. Tento sa ponáhľal s dámou k východu. Asi sto metrov od stanice sa vlak zastavoval. Bolo dobre počuť jeho výstražné pískanie.

— Kde sme? — pýtala sa dáma. — Čo teraz urobíme?

— Tu nás má čakať auto, — odvetil Pryde rýchle. — Dúfam, že je tu.

Skutočne. Neďaleko východu stálo veľké auto a jeho motor už pracoval. Pryde pomohol dáme nastúpiť a keď sa pri vstupovaní obzrel, uvidel na voľnej trati stojaci vlak a dvoch sprievodcov dámy utekať nazpät.

— Poďme, rýchle, — volal Pryde na šoféra.

Nebolo ho treba príliš pobádať. Auto už bežalo plnou rýchlosťou cez ulice a križovatky. Pryde si vydýchnuť a oprel sa.

— Chvalabohu, toto sa nám podarilo.

Potom vyšli z mesta a cesta viedla hore brehom. Pred nimi sa rozprestieral kraj v slabom šere. Dáma si odkryla závoj. Mala husté tmavé vlasy, peknú tvár a keď hovorila, bol jej hlas okúzľujúci. Ale na tvári mala primrznutý výraz strachu.

— Nemôžeme ísť rýchlejšie, oveľa rýchlejšie? — pýtala sa. — Obzrite sa, prosím!

Pryde sa obzrel.

— Ideme rýchlosťou tridsať míľ za hodinu. Máme náskok a nik nás nemôže dohoniť.

Dáma sa striasla strachom.

— Viete to určite? Ako je to ďaleko?

— Čo?

— Miesto, kam ideme, kde nás čaká...

— Nevie, odvetil Pryde.

Dáma sa naň skúmavo pozrela.

— Kto ste?

— Ktosi, o kom ste nikdy nepočuli, — odpovedal Pryde. — Volám sa Pryde. Ja som v tejto udalosti iba nástroj.

— Ale Feldemaya poznáte? On je najhorší zo všetkých. Je to Robespiere mojej krajiny.

— Už som sa s ním náhodou stretol, — odpovedal Pryde. — Raz ma olúpil, skôr, než sa začal zaoberať s politikou.

Auto letelo v tme ďalej. Cestujúci sedeli bez slova. Dáma sa unavene oprela a privrela oči. Odrazu začalo auto nadskakovať, triasť a napokon zastalo. Cestujúci boli prestrašení. Šofér vyskočil a zavolať cez dvere:

— Nič to, za tri minúty ideme ďalej!

— Ponáhľajte sa... prosím vás, ponáhľajte sa! — prosila dáma.

Šofér sa jej úctivo, hlboko uklonil a bez slova pracoval na výmene porúchaného kolesa. Dáma sa cez celý čas pozerala so strachom raz na cestu, odkiaľ prišli, raz na šoféra. Dážď, ktorý predtým padal, prestával a kraj bol zaliaty miernym mesačným svitom. Kdesi ďaleko svietilo okno sedliackej chalupy. Odrazu sa dáma strhla.

— Počúvajte!

Bolo jasno počuť hukot motora, pracujúceho plnou silou. Dáma sa chytila krčovite okna a prosila Prydeho:

Povedzte šoférovi, aby šiel ďalej. Akokoľvek, len čím skôr ďalej, aby nás nechytily.

Šofér pracoval obdivuhodne rýchle. Pryde vyskočil a vrátil sa kúsok cesty na zákrutu. Auto, ktoré sa hnalo za nimi šialenou rýchlosťou, bolo už blízko. Pryde vytiahol z vrečka revolver, ktorý chcel dnes predpoludním použiť inak. Auto bolo od neho teraz už iba na niekoľko desiatok krokov. Zamieril na jeho svietiace lampy a strelil. Bolo počuť štrngot skla, zlostné kliatie a prudké zahamovanie. Potom tupý pád. Auto zašlo na zákrute jedným bokom do jazera, ktoré bolo vedľa cesty. Pryde začul, ako šofér jeho voza trúbi. Pobehnul a skočil do auta. Dáma ho chytila krčovite za rameno.

— Čo ste urobili?

— Rozstrieľal som im lampy, — odvetil Pryde kľudne. — V tme a rýchlosti nestačili sledovať cestu a zašli do jazera. Nemyslím, že by sa bol kto z nich ťažšie ranil. Muselo sa to stať. Je to lepšie ako boj na hradskej.

Dáma sa naň pozrela. Pery sa jej chvely rozčúlením, ale v očiach bolo vidno nesmiernu vďačnosť.

— Vás dobre vybrali, — zašepkala.

Potom sa zase oprela, složila ruky ako k modlitbe a privrela oči. Pryde sa pozeral von

oknom na cestu a občas sa obzrel. Konečne sa zdalo, že sa blížia k cieľu. Sišli s cesty a auto sa hnalo akýmsi parkom. Prešli mostom, malým lesíkom a stromoradiím. Pri mesačnom svetle bolo vidno veľkú budovu, ako dajaký kaštieľ, ktorého okná boli napriek neskorej hodine osvetlené.

— Zdá sa mi, že sme na mieste, — povedal Pryde ticho.

Dáma sa dotkla prstami jeho ramena. Chvenie jej rúk prezradilo Prydemu, že jej klud je iba zdanlivý.

— Buďte smelý, — šeptala. — Tu sa robia dejiny, ak mi bude osud priaznivý.

Auto sa zastavilo. Brána bola dokorán otvorená. Ku autu pribehol sluha v tmavej rovnosate. Druhí dvaja stáli v úzadí. Na prahu stál so zvláštnym výrazom v tvári mr. Piccardo. Dáma mu podala ruku a on ju zdvihol úctivo k ústam.

— Stal sa zázrak, — poznamenal Piccardo polohlasne.

Miesto odpovede ukázala dáma na Prydeho. Potom sa bez slova dala hore schodami, po ktorých išli pred ňou uniformovaní sluhovia. Ich kroky zanikaly v hrubom koberci. Vôbec všade panovalo úplné ticho. Na prvom poschodí prešli širokou chodbou a vošli do slabo osveiteľnej miestnosti. Bolo počuť slabé šomranie viacerých hlasov, potom ktosi otočil vypínačom

a po izbe sa rozlialo jasné svetlo. Pryde videl obraz, ktorý sa zdal byť neprirodzený ako sen, takže len fažko zadržal výkrik údivu. Akýsi starší muž, podopieraný s dvoch strán, namáhavo vstal, aby ich pozdravil. Jednu ruku mal obviazanú, druhou sa fažko opieral o barlu a aj čelo mal poviazané. Vedľa neho stála šedivá ošetrovateľka. Neďaleko neho sedel anglikánsky duchovný s čiernou kapsou na kolenách. Všetci napnuto sledovali stretnutie dvoch hlavných osôb.

— Mária! — zvolal muž. — Žena moja!

Objal dámu a rýchle a vzrušene sa rozprávali rečou, ktorá bola Prydemu neznáma.

— Rýchle, — zavzlykala dáma. — Len rýchle!

Muž sa obrátil ku kňazovi, ktorý hneď vstal. Všetci opustili izbu. Na Piccardov pokyn tak urobil aj Pryde a išiel za ostatnými. Muž ktorého zranenia pochádzaly zrejme z nejakého strašného nešťastia, sa pohyboval iba s námahou a častejšie bolestne zastenal. Raz sa zapotácal a len-len že nespadol. Sprievod chcel postáť, ale chorý rozkázal:

— Poďme! Toto sa musí stať!

Konečne boli pri okovaných dverách. Sluha ich otvoril. Vošli do spore osvetlenej malej kaplnky. Posledný vošiel Piccardo, zatvoril dvere a ostal pri nich na stráži. Pravú ruku mal stále vo vrecku. V nasledujúcej chvíli vyšiel kňaz

zo sakristie v plnom ornáte. Piccardo kývnul Prydemu.

— Pozorujte okno!

Pryde prikývnul a utiahnul sa do šera, s rukou na revolveri vo vrecku. Zmocnil sa ho akýsi dobrodružný pocit. Od oltára počul nejasné tlmené hlasy, nerozumel nič, iba rozostavenie prítomných dávalo tušiť, že tu sobášia.

Obávané prerušenie nenastalo. Všetko sa skončilo. Podivný svadobný sprievod sa pobral k dverám, ktoré otvoril Piccardo. Novomanžel sa zapotácal, bol bledý ako smrť, ale si nanútil na tvár úsmev. Keď prechádzali zase priestrannou predsieňou, zarazil ich prievan z otvoreného hlavného vchodu.

Cezeň práve vchádzal Feldemay, zablatený po uši, za ním ešte niekoľko postáv. Piccardo im išiel v ústrety.

— Feldemay, — oslovil ho, — vráťte sa k tým, ktorí vás poslali a povedzte im, čo ste videli. Prišli ste neskoro.

— Prečo som prišiel neskoro? — Pýtal sa Feldemay.

Muž, ktorý sa zdal zápasíť so smrťou, zdvihol ruku a povedal Feldemayovi s kráľovskou dôstojnosťou:

— Barón Feldemay, — hovoril, — prichádzate dobre, aby ste počuli z mojich úst pravdu. Môžete ju povedať tým, ktorí vás sem poslali. Anglikánska cirkev prehovorila a dieťa mojej

manželky Márie bude panovať nad mojou rišou. Ešte aj vtedy, keď vaši vrahovia úplne skončujú so mnou.

Feldemay bol bledý rozčúlením a od hnevu nevedel prísť k slovu. Napokon zareval: — To je neplatné!

— Teraz luháte, — odvetil mu Piccardo. — Svadobné obrady boli vykonané s osobitným povolením. Vykonal ich vysvätený duchovný. Čokoľvek podnikne parlament vašich prívržencov, nič nemôže urobiť neplatným sobáš, ktorý požehnaly dve cirkvi.

Feldemay sa obrátil v zúrivosti k Prydemu. — Teda vás použili za nástroj, aby obrali krajinu o slobodu! Dobre, že vás poznám, veľmi dobre!

Keď odišli, povedala dáma na spodku schoďišťa Prydemu:

— Dnes ste urobili viac, než viete pochopiť. Dúfam, že sa vám za to poďakuje jedného dňa celý môj národ tak, ako to teraz činím ja. — Pryde jej pobožkal ruku, s ktorej stiahla prsteň a podala mu ho. Piccardo ho rýchle zaviedol k bráne, pred ktorou čakalo auto.

— Vráťte sa čo najrýchlejšie do Londýna, — povedal mu. — Nemusíte sa báť ničoho. Len mlčte. To, čo sa tu dnes dialo, je z tých udalostí, o ktorých sa nehovorí. — Potom podal Prydemu plnú peňaženku. — Tá malá slečna mala

pravdu, — pokračoval tichšie, — vy ste naozaj človek, akého sme potrebovali.

— Smel by som sa spýtať... — začal Pryde, ale Piccardo dupnul nohou a vopchal ho do auta. Tam stál prostovlasý, so zarumenenou tvárou a rozkazovačne ukazoval na sever:

— Napred! Do Londýna!

Bolo sivé ráno, svítalo, keď sa dostali do Londýna. Bolo pol ôsmej, keď Pryde váhal pred dverami bytu na treťom poschodí, či má zaklopať. — Voľno, — ozvalo sa zpoza dverí z bytu. Miss Grace Burton sedela pri kozube pri okrúhlym stole a práve si varila kávu. S nehybnou tvárou hľadela na prichádzajúceho.

— Prichádzate práve dobre, — povedala kľudne. — Uvarím aj vám trochu kávy.

Pryde zatvoril dvere a popošiel bližšie. Ako keby bolo dievča čakalo.

— Podarilo sa? pýtala sa kľudne.

— Áno, odpovedal Stephen Pryde.

Dievča na chvíľu postálo. V ruke držalo kávovú kaňvicu. — A svadba? — pýtala sa ďalej.

— Bola dnes v noci.

Vážne prikývla. — Zaiste ste ustatý, — poznamenala.

— Čosi je ešte väčšie, než moja únava, — povedal Stephen a sadol si na stoličku, ktorú mu ponúkla, — a to je moja zvedavosť!

Grace potriasla s úsmevom hlavou. — Zvedavosť chodí často s neprijemnosťami!

— Aspoň niečo, málo by ste mi mohli rozpovedať!

Dievča mu nalialo kávy. — Myslím, že ste spoznali niekoľko osôb svojho dobrodružstva?

— Prirodzene! — odpovedal Pryde.

— Ako celá Európa, aj vy zaiste poznáte nešťastie, ktoré stihlo týchto dvoch ľudí. Kráľ zaiste podľahne svojim zraneniam. Jeho smrť môže nastať v každej chvíli. Ani by mu neboli dovolili ujsť z krajiny, keby si v tom neboli istí. V minulý týždeň vyhlásilo ich národné shromaždenie kráľov sobáš za neplatný, lebo bol uzavretý len v katolíckom kostole. Išlo o dieťa, ktoré čaká kráľovna a ktoré chce Feldemay takýmto spôsobom vyhlásiť za nezákonné.

Pryde vypil kávu. Tak sa mu videlo, že takú dobrú nepil ešte nikdy. — Mám peňaženku plnú bankoviek, — poznamenal, — polovica je vaša. Dievča potriaslo záporne hlavou. — Nech vám také čosi ani nezíde na um! — povedala rozhodne. — Ale ak chcete, vypočujte môj návrh. Je mnoho tých, ktorí ma žiadajú o pomoc vo veciach, s ktorými si neviem sama rady. Mám schopnosť vniknúť na pravom mieste do tajností, ale neviem vždy jednať, lebo som žena a doteraz som nenašla muža, ktorého by som bola mohla obdarovať svojou dôverou. Ak chcete byť mojim spoločníkom...

Pryde sa nahnul ponad stôl a chytil ju za

ruku. Hneď mu ju vytrhla, ale jej tvár ostala nezmenená. Hlas odmeraný, ostrý.

— Hádam je to celkom dobre, že ste to urobili práve teraz, — povedala. — To, čo vám ponúkam, je len obchodné spojenie. Ak ste si nie istý, že budete vedieť vždy zabudnúť na to, že som žena a mať vždy pred očami, že sme iba obchodní spoločníci a nikdy nie viac, radšej odíďte a zabudnite na náš rozhovor.

Pryde mlčal. Dievča sedelo a pozeralo sa naň kľudne, odmerane, ale jej pohľad ho predsa okúzľoval.

— Prijmem vaše podmienky, — vyhlásil Pryde.

Dievča prikývlo. — Potom dostanete ešte šálku kávy. Pokladám s vašej strany za veľmi múdre, že ste prijali moje podmienky. Počúvajte ma a zapamätajte si: Záujem o našich bližných sa môže stať vášňou, ak to človek pripustí a dovolí. Naše povolanie si to takmer žiada, aby sme mali túto vášeň. Získala som svoje skromné poznatky o ľuďoch tým, že si ich vždy dobre všimam a rozmýšľam o tom, aký môže byť ich život.

— Chcem sa stať vaším učňom, — povedal Stephen Pryde.

Dievča sa naň pozrelo pochybovačne, ale jeho tvár bola vážna.

— To málo, čo viem, sa zaiste rýchle naučíte, — povedala. To, čo je najpotrebnejšie pri na-

šom spojení, je vaša mužskosť. V takých prípadoch, ako bol včerajší, by som nedokázala nič. Sú veci, ktoré musím ja plánovať, ale len vy ich viete uskutočniť.

Pryde povedal vážne: — Som vo vašich službách.

Stephen Pryde začal nový život s päťsto funtami šterlingov v banke. Zo začiatku sa vrátil k starým zvykom a spôsobom, ktoré bol nútený zanechať po strate majetku. V pondelok, stredu a piatok hral gólf, v utorok a štvrtok predpoludním šerموval, popoludní hral v klube bridže. Soboty boli voľné. O mesiac však zistil, že jeho záujem o takéto záľuby značne poklesnul. Dobrodružstvá, do ktorých mal možnosť nazrieť, mu vzaly chuť k takémuto životu. Začal sa ponevierať v budove polície a hľadať známosť niekoľkých, aj keď bezvýznamných, detektívov, ktorým vykladal svoje názory o zločinoch. Súčasne priam hltal najrozmanitejšiu dobrodružnú literatúru. Vyhladával miesta, na ktorých boli spáchané známe zločiny. Vtedy začal častejšie vyhladávať aj Grace Burtonovú, ale keď tak urobil tretí raz, dievča mu rozhodne povedalo:

— Teraz nemám pre vás prácu, mr. Pryde. Ja sama teraz vyšetrujem čisto ženskú a vonkoncom nedôležitú vec. Len čo budem mať pre vás prácu, vyrozumiem vás.

— Strašne sa nudím, namietal mr. Pryde. —

Nezaujímam sa o golf, kriket a bridge. Mám ich po krk. Nič ma nevie zaujať.

— Túto cenu musíte zaplatiť za svoj doterajší nečinný život, odpovedalo dieťa kľudne.

— Poďte, prosím vás, dnes so mnou do divadla, žobronil Stephen.

— Poviem vám celkom otvorene, mr. Pryde, — odpovedalo dievča, — aby ste odo mňa nečakali takúto spoločnosť.

Pryde bol sklamaný. Díval sa na dievča bez prestania. Grace si trochu odtiahla stolicu od písacieho stola a oprúc sa, sedela kľudne v jednoduchých čiernych šatočkách, ktorých strih nebol nijako moderný. Voňavé plavé vlasy mala hladko začesané nazad, nemala v nich ani stužku ani kvietok a malé, pekne formované nôžky mala obuté do hrubých topánok.

— Nechápe, prečo sa ma spoločensky tak stránite, — pokračoval Stephen húževnato.

— Musíte sa prispôbiť mojim želaniam, — vyhlásila rozhodne. Zvyklá som chodiť sama. Takto sa mi to páči.

— V každej chvíli nás môžu zavolať ku novej spoločnej práci, — mienil Pryde. — Vtedy by snáď bolo dobre, keby sme sa lepšie poznali.

— Aj to bude pomaly, — vzdorovala Grace vytrvalo. — Ale teraz prepáčte, prosím, mám robotu.

Pryde odišiel do svojho klubu.

Nový zjav.

Pryde udrel mocne posledný raz do golfovej lopty, potom sa s dobromyseľným porozumením rozprával so svojim súperom o tom, že dnes mal v hre šťastie. Potom vošiel do klubovej fajčiarny. Mal dnes mimoriadne dobrú náladu. Získal veľmi príjemnú novú známosť. Pri poháriku whisky so sódou si ushovorili partiu na revanš.

— Budete mať čoskoro čas? — pýtal sa. — Potom sa teda presvedčíte, že som dnes hral mimoriadne dobre.

Jeho súper bol stredných rokov, vysoký, príjemný, inteligentnej tvári a veselých očí. Tajomník klubu ho predstavil dnes ráno Prydemu. Volá sa mr. Hutchinson. Je obchodník. V tejto chvíli urobil nešťastnú tvár.

— Podľa toho, ako sa veci vyvíjajú, sa domnievam, že na budúci týždeň budem mať kôľkokoľvek času. Kedy chcete... hádam v stredu?

— Prosím, to je môj pravidelný golfový deň, — súhlasil Pryde a poznačil si dátum do kalendára. — Mohli by ste mi dať svoju adresu, je dobre, keď človek vie, kam má odkázať.

Mr. Hutchinson mu odovzdal navštívenku a doložil:

— Bassinghal Street 17.

Pryde opätoval zdvorilostný akt a keď odo-

vzdával svoju navštivenku, doložil adresu: — Colmaine Street 32 A, za rohom Boomsbury Sreetu. Bohužial, telefon nemám.

— Nemyslím, že by som musel partiu odrieknuť, — odvetil mr. Hutchinson a vzdychnul. — Som v takom neprijemnom položení, že som sústredil všetky svoje obchody na jednu krajinu, kde sú teraz pomery nie priam najlepšie. Neochutnáte jednu cigaretu? — Minulého mesiaca som ich doniesol z Carihradu.

Pryde si zapálil a pochválil cigaretu ako výbornú.

— To je jedno z mála európskych miest, v ktorých som nebol, — poznamenal Hutchinson a zase vzdychnul. — Mal som vždy dobrú mienku o Turecku a jeho budúcnosti. Po revolúcii som tam premiestil všetky svoje obchody. Všetko išlo výborne, kým neprišla táto hrozná vojna.

Pryde útrpne prikývnul.

— Myslel som, že to nebude mať také veľké účinky na Turecko.

— V istom smysle ani nemá, — priznával mr. Hutchinson, — lenže ja hovorím, bohužiaľ, o budúcnosti. Turecko bude nútené platiť za dobré služby jedného zo svojich pomáhačov. Bude tak môcť urobiť iba pomocou obchodu a preto myslím, že nie my budeme tí, ktorí sa k niečomu dostaneme. . . Ozaj, či ste si uvedomili, že

dnes popoludní ste vy urobili obrat osemdesiatimi, alebo najviac osemdesiatjeden údermi?

Prydemu lichotila chvála a uznanie. Z náhleho obratu reči vybadal, že si jeho spoločník želá zmeniť tému rozhovoru. Ešte štvrt hodiny hovorili o golfe. Práve sa strojili odísť, keď doniesol sluha telegram mr. Hutchinsonovi. Tento ho nervózne otvoril. Kým ho čítal, Pryde odišiel a rozlúčil sa s ostatnými. Mr. Hutchinson skrkval telegram a zahľadel sa tupo von oknom. Pryde spokojne odišiel.

Neskôr sa zase stretli vo vlaku, idúcom do Londýna. Mr. Hutchinson vstúpil úmyselne do Prydeho oddielu a začal reč o telegrame, ktorý dostal.

— Myslím, že som sa vám videl veľmi rozčúlený, — vysvetľoval, ako keby prosil o prepáčenie. — Viete, že všetky moje záujmy sú sústredené v Turecku. Bol som taký neprezie-ravý, že som vsadil všetko na túto jedinú kartu. Dôkladne som preštudoval dopravné tarify. I keď to ide pomaly, v Turecku a Malej Ázii možno urobiť veľké obchody. Vyvážam hlavne topánky, krátky tovar a iné drobnosti a miesto nich tam skupujem rozmanité domáce výrobky. Ak nechajú Turecko na pokoji, je budúcnosť mojich obchodov zabezpečená. Ale ak ho zatiahnu do mieru, za ktorý bude musieť draho zaplatiť, som na mizine... No, teraz už

dost o mojich starostiach. Povedzte, prosím, máte vlastne dajaké povolanie?

— Nateraz, bohužiaľ, nemám, — odpovedal Pryde. Predtým som bol niekoľko rokov v diplomatickej službe, ale ma stihlo nešťastie a musel som službu opustiť. Nevedel som sa nijako vžiť do niečoho nového.

Mr. Hutchinson prikývnul.

— Rád by som vedel, — poznamenal, — či ste sa kedy stretli s pánom, ktorý sa volá Felde-may.

Pryde bol otázkou tak prekvapený, že mu vypadla z ruky cigareta a priam vyvalil oči na Hutchinsona.

— Ako ste prišli na túto otázku? — zavolať.

Mr. Hutchinson bol úprimne prekvapený účinkom svojej otázky.

— Vlastne ani neviem, prečo som sa vás to opýtal, — povedal a vybral z vrecka pokrkvavý telegram. — Hádám preto, že tu spomínajú jeho meno. Viem, že pred rokmi bol zapletený do nie celkom čistej záležitosti istého európskeho štátu. Potom sa objavil v Portugalsku ako vodca revolucionárov, ale odtiaľ ho, tuším, pred nedávnom vyhodili. V telegrame, ktorý som nedávno dostal, ho spomínajú a tak sa mi vidí, že je to ten istý človek.

Pryde prečítal telegram, ktorý najprv Hutchinson vyrovnal na kolene:

»Senn príde dnes večer do Londýna. Byt Ho-

tel Milan. Mieni prísť s ponukami, škodlivými našim záujmom. Z Viedne sa stretne s Felde-mayom koncom týždňa v Londýne.«

— Feldemay bol na príčine, že som musel opustiť diplomatickú dráhu, — povedal Pryde pomaly. — Odvtedy som sa s ním stretol ešte raz a vtedy som mu mohol, chvalabohu, aspoň čiastočne odplatiť, čo mi urobil.

— Vy o ňom viete zrejme viac, než ja, — poznamenal Hutchinson. — Teda v stredu do-videnia!

Vystúpil v Claphame a Pryde cestoval ďalej. Blízko svojho bytu vystúpil aj on a šiel domov. V bráne skoro vrazil do mr. Simmonsa, dozorca. Zbadal, že nesie veľkú kytku fialiek.

— Neviete náhodou, či je miss Burtonová do-ma? — pýtal sa Simmons, idúc hore schodami.

— O takomto čase býva pravidelne doma, — odpovedal Pryde a pozrel sa na kytku fialiek.

— Mám takú maličkosť, o ktorej by som sa s ňou rád porozprával, — pokračoval Sim-mons. — Ak máte chvíľu času, bolo by hádam dobre, keby ste išli so mnou.

Dozorcov návrh bol sprevádzaný pohľadným pohľadom, ktorý platil golfovej palici, ktorú niesol Pryde v ruke.

— Nemám nijakej roboty, — povedal Pryde, — pôjdem vďaka s vami.

Grace sedela za písacím strojom a privítala oboch návštevníkov rovnako zdvorilo. Fialky,

ktoré jej Simmons podal, prijala trochu nemo-
torne, bez zvláštneho nadšenia alebo vďaky.
Prydeho pozornosti v tomto smere sa zrejme
netešila, lebo tento jej priam zazlieval, že fialky
vôbec prijala.

— Idúc k vám som ich videl u predavačky,
— poznamenal Simmons, — a predstavoval
som si, ako sa dobre hodia do vašej izbičky.

Vložila kvety do pohára s vodou a pozrela
sa na hodiny.

— Ak si prajete čaj, — ponúkla.

— Nič by mi nebolo také príjemné, — pre-
rušil ju rýchle Simmons.

— Po celodennej námahe na golfovom ihri-
sku bude výborne chutnať, — prisvedčil Pryde,
pozrúc sa letmo na Simmonsa.

Dozorca si vykrúcal fúzy.

— Je to veľmi namáhavá hra, pravda? —
opýtal sa.

— Pôsobí trochu vzrušujúco na nervy, —
mienil Pryde.

Grace položila na stôl nádobu s čajom.

— Posadte sa, prosím! Som rada, že vás vi-
dím, ale mám veľmi mnoho práce. Zaiste sa
chcete somnou poradiť v obchodnej veci, mr.
Simmons?

— Vo veci, — odpovedal Simmons, — ktorá
je veľmi chústivá.

— Znie to veľmi zaujímavo, — povedala Gra-
ce. — Pokračujte, prosím.

— Keby som sa shováral s niekym iným, — začal dozorca, — pokladal by som za potrebné zdôrazniť prísnu tajnosť toho, čo vám teraz rozpoviem.

— Čo sa týka mr. Prydeho a mňa, — ubezpečovala ho Grace, — môžete byť celkom kludný.

— Dnes ráno, — pokračoval Simmons, — navštívil nášho šéfa člen vlády. Prišiel dohovoriť neúradne akúsi vec. Táto vec je nasledovná: Dnes príde do Londýna vyslanec tureckej vlády, ktorého poverili mierovými vyjednávaniami. Jeho londýnsku návštevu pokladajú za zavádzanie: Anglická vláda si želá, aby mohla súrne, poniektorí sa domnievajú, že dokonca veľmi súrne, zistiť sprostredkovania v tejto veci. Hovorí sa, že vyslanec prišiel, aby vyjednával s predstaviteľom cudzej mocnosti a pretože by bolo nápadné, keby bol išiel do hlavného mesta tej mocnosti, vybrali za miesto schôdzky Londýn. Anglická vláda sa veľmi zaujíma o vyjednávanie. Tureckého pána bude pravdepodobne sprevádzať muž, ktorý sa už dávno zaoberá spriadaním takýchto podvodov a preto pozná dobre všetkých mužov aj ženy, ktorí boli kedy v tajných službách vlády. Preto bol člen vlády u nášho šéfa a požiadal ho, aby mu označil neúradnú osobu, ktorej úlohou by bolo dozvedieť sa cieľ vyjednávaní tureckého zmocnenca.

Potom pokračoval: — Bohužiaľ môžem vám poslúžiť iba veľmi skromnými pomocnými informáciami. Tak sa mi vidí, že pán, ktorý nás dnes ráno navštívil, nevie ešte ani to, so zastupcom ktorého štátu bude turecký plnomocník vyjednávať. Nevie ani jeho meno, neviem ani kedy príde a kde sa ubytuje. Jediné čo viem, je meno jeho sprievodcu, ktorý v tejto veci sprostredkuje: Feldemay.

— A vy tvrdíte, — pýtala sa, — že to je jediná informácia, ktorú mi môžete dať?

— Veru jediná, — vyhlásil dozorca. — A ešte čosi: Ak by ste sa dostali do neprijemného polohy, nemohli by sme ani len prstom hnúť vo vašom záujme. Túto vec musíte pokladať za súkromnú. Nemôžete pýtať od nikoho radu a nemôžete čakať bezprostrednú odmenu. Napriek tomu všetkému sa domnievam, že by úspech znamenal pre vás veľmi mnoho.

— Zdá sa mi, že táto vec je nijako nie pre mňa, — povedala Grace zamysliac sa. — Budem sa v nej musieť úplne spoľahnúť na mr. Prydeho.

Dozorca neodpovedal, ale sa zdalo, že vzal túto skutočnosť s ľútosťou na vedomie.

— V prvom rade by sa bolo treba dozvedieť nasledovné, — poznamenal: — Ponajprv, na koho sa ten pán obráti? Potom aké podmienky mu budú kladené? Po tretie, či je pravdepodobná, alebo vôbec možná dajaká dohoda?

Myslím, že vaše výhľady v tejto veci sú nepatrné, ale miss Burtonová sa chcela za každú cenu zamiešať do niečoho takéhto.

— Mám rada diplomaciu, — povedala Grace.

Mr. Simmons sa usmial a odišiel so zdvorilou poklonou. Keď zavrel za sebou dvere, popošiel Pryde ku fialkám a opovržlivo ich ovoniaval.

— Ani sám neviem, — povedal, — či sa mi tento človek páči.

— Má divný vkus, — poznamenala Grace.

— Nepochybujem, — pokračoval Pryde, — že je mu to pri jeho povolaní na osov, pokladám ho totiž za dotieravého.

Grace rozviazala kytku fialiek a kľudne si z nich pripála niekoľko na šaty. Pryde sa obrátil k dverám.

— Vidím, že máte robotu. Prídem druhý raz poshovárať sa o tejto veci.

— Máte mi o tom niečo povedať?

— Veľmi mnoho, — odpovedal Pryde. — Myslím, že niet muža. . .

— Ja som myslela, či mi máte čo povedať o tejto obchodnej veci, — prerušila ho Grace prísne.

Pryde sa pomaly vrátil od dverí.

— O tom nie veľa, — povedal, — okrem toho, že sa mi tak vidí, ako by tento mladý dozorca mal veľmi slabú mienku o našich schopnostiach.

me obaja. Ak by sa niektorému z nás podarilo dozvedieť sa, akým spôsobom chce dosiahnuť svojho cieľa, mali by sme možnosť to prekaziť. Vy predstavujete anglický obchod a v tejto chvíli ja zastupujem záujmy anglickej politiky. Ani jeden z nás dvoch si neželá, aby tu mal Senn úspechy, ktoré sa priečia našim záujmom.

— Nuž, do paroma, kto ste vy vlastne? — pýtal sa mr. Hutchinson.

— To sem nepatrí, — pokračoval Pryde. — Chcem iba jedno, aby sme my dvaja hrali na jednej strune. Videli ste už Senna?

— Bol som mu naproti na stanici, — odpovedal. — Kedysi sme boli veľmi dobrí priatelia, ale teraz by sa mi bol najradšej vyhnul. Lenže som sa s ním sem spolu doviezol a o chvíľu sa sem príde najesť v mojej spoločnosti. Už mi naznačil dosť jasne, že si neželá hovoriť so mnou o politike.

— Veľmi správne, — poznamenal Pryde. — To ma iba utvrdzuje v mojej domnienke. Pozrite! Nechceli by ste dať prestrieť na večeru tam v susedstve môjho stola? V kúte. Pri konci večere by ste mohli nájsť príležitosť, aby ste nás navzájom predstavili. To je všetko, o čo vás prosím. Chcem sa dozvedieť iba to, čo by ste aj vy chceli vedieť. Nič iné. Ak sa nám to podarí, budeme môcť skrížiť Sennove plány. Ja som prispievateľom jedného londýnskeho týždenníka, síce veľmi nepravidelným a nepo-

riadnym, ale by mi bolo preda najmilšie, keby ste ma predstavili Sennovi ako novinára.

— A mladá dáma?

— Tá je dnes mojou spoločnicou. Pisárka na stroji.

Mr. Hutchinson chvíľu váhal. Pozrel sa na Grace, potom na Prydeho a usmial sa.

— Dobre, prisvedčil, — myslím, že sa môžem na vás spoľahnúť. A konečne, nemám už čo stratiť. Vašu ponuku uskutočnime.

Pryde sa vrátil na svoje miesto a mr. Hutchinson odišiel z jedálne, aby sa objavil o niekoľko minút v sprievode svojho hosta. Pryde mu podal ruku a pozdravil ho ako svojho starého známeho. Mr. Hutchinson sa na chvíľu zastavil pri jeho stole a Pryde ho predstavil slečne Burtonovej. Potom si sadol so Sennom ku susednému stolu. Monsieur Senn bol bledej tvári, asi tridsaťpäťročný, tmavých očí, čiernovlasý. Vyzeral ako Francúz, bol starostlivo oblečený. Ruky mal bezvadne manikúrované, krásnu bielizeň a vkusné šperky, aj keď trochu nezvyklé. Hľadel pred seba trochu unavene a nie raz sa pozrel na Grace.

Podávali večeru a Pryde zbadal na svojej spoločnici pomalú zmenu, ktorá ho napíňala striedavo údivom a zlosťou. Ponajprv si dnes obliekla oveľa modernejšie šaty, než na nej kedy videl. Chlad a zdržanlivosť, ktorými sa snažila vždy odstaviť Prydeho, sa teraz stra-

tily. Jej ústa mali menej prísny výzor a oči sa leskly. Jej celé správanie nebolo také odmerané, ako inokedy. Stále sa pohybovala, občas sa nahla ponad stôl a zasmiala sa, potom zase, ako by sa práve nudila, oprela sa a dívala sa po dvorane. Vtedy sa zakaždým stretla s pohľadom mladého človeka, sediaceho s mr. Hutchinsonom pri susednom stole. Pryde by bol prisahal, že vtedy jej pohráva okolo úst tichý úsmev.

— Je to všetko pekné a dobré, — povedal jej Stephen Pryde ticho, — ale k čomu to má viesť? Nerád by som tomu chlapovi prerazil hlavu skôr, než sa dozviem jeho tajomstvá.

Grace sa veselo zasmiala.

— Mne sa vidí, že túto vec budem musieť predsa len ja dokončiť. No, uvidíme!

Po večeri sa mr. Hutchinson nachýlil cez operadlo ku nim a rozprával sa s nimi. Jeho druh sa zrejme zaujímal o Grace. Pryde trochu pootočil svoju stolicu k nemu a rozprával sa s ním o golfe.

— Neprešli by ste k nášmu stolu a vypili s nami kávu? — navrhnul Pryde. — Samozrejme i s vaším priateľom.

Hutchinsonov spoločník vstal skôr, než sa naň mohol jeho hosťiteľ poďívať. Odložili stoličky, spojili stoly a nasledovalo predstavovanie. Monsieur Senn si sadol vedľa Grace.

— Aj vy hráte golf, túto krásnu hru, o ktorej

sa páni s toľkým záujmom rozprávajú? — pýtal sa svojej susedky.

— Nie som taká šťastná, ako mr. Pryde, — povedala. — Som pisárka na stroji a musím pracovať celý deň.

— Pisárka na stroji, — opakoval Turek. — A to hovoríte vážne, mademoiselle?

— Pravdaže. Niekedy pracujem plných osem hodín denne. Na šťastie viem po francúzsky, takže mám vždy dosť roboty. Dnes mám voľný deň.

Mladý človek začal hneď rozhovor po francúzsky.

— To je výborné! — povedal. — Po anglicky sa zle vyjadrujem.

— Človek sa môže vyjadriť všelijakým spôsobom, — usmiala sa Grace a pozrela sa naň.

— Jestvuje všeobecná reč a myslím, že mademoiselle jej rozumie dokonale.

— Naopak, — odvetila Grace. — Som angličianka a toto umenie sa učia iba vo Francúzsku.

Pryde, ktorý už začínal tárať hlúposti, nechal rozhovor s mr. Hutchinsonom. Grace práve vstala.

— Idem teraz s monsieurom Sennom počúvať hudbu do foyera, — povedala Prydemu. — Môžete prísť za nami, keď zaplatíte.

Monsieur Senn bystro vstal a vyšiel s Grace z jedálne.

Mr. Hutchinson a Pryde sa dívali za nimi.

— Veľmi zábavná dáma, — poznamenal mr. Hutchinson trochu sucho.

— Keď sa jej to tak páči, — povedal Pryde a svraštil čelo. — Povedzte, čo ste docielili u svojho hosťa?

— Nič, — odvetil mr. Hutchinson. — Doteraz vidím jasne iba jedno: že sa necíti dobre v mojej spoločnosti. Nepochybujem vôbec o tom, že znamená skazu. Ani o vojne nechcel hovoriť a mohli ste zbadať, aký bol natešený, keď nemusel byť so mnou sám. Nešli by sme za nimi?

— Myslím, že nebude od vecí nechať ich ešte chvíľu samých, — navrhol Pryde.

Mr. Hutchinson sa pozrel zvedavo naň.

— Mladá dáma... začal.

— Ah tak, nemajte strach. Aj tá patrí medzi nás, — uspokojoval ho Pryde.

Mr. Hutchinson si znovu sadol a zasmial sa.

— Vypime si ešte po skleničke! — povedal so smiechom. — Musíme si vypiť na náš úspech. Či by človek veril, že sa v tomto jednotvárnom obchodnom meste dejú aj takéto veci? Dvíham svoj pohár na zdravie miss Grace Burtonovej a na to, aby si nášho priateľa dôkladne otočila okolo malíčka!

Zdalo sa, že Grace má naozaj úspech. Sedela s monsieurom Sennom v rohu a tak sa videlo, že hudba sa neteší rovnakej pozornosti oboch. Pozrela sa, keď prichádzal Pryde s Hutchinso-

nom. V očiach sa jej blysko čosi, čo vedel pochopiť a oceniť len Pryde

— Monsieur Senn nás chce zaviezt do varieté, — povedala prichádzajúcim.

— Mal by som z toho nesmiernu radosť, — prisvedčil Senn. — Okrem mr. Hutchinsona nemám v Anglii priateľa. Myslel som, že svojho agenta nájdem už tu, ale on príde iba o dva dni.

Nik nemal námietok. Zbytok večera strávili v zábavnom lokále a monsieur Senn sa zaoberal neúnavne s Grace Burtonovou. Keď sa poberali domov, rozprával sa s ňou potichu. Zrejme by bol býval veľmi rád, keby mu bola dovolila, aby ju odprevadil domov. Ale Pryde objednal auto a už stál pri jeho otvorených dverách.

— Do videnia, — dotieral Turék, — mademoiselle. Teda zajtra, však?

— Zajtra, — opakovala Grace a sadla si do auta.

Chvíľu išli bez slova.

— Gratulujem, — začal konečne hovor Pryde, — k vašim schopnostiam, ktoré ste doteraz tak obratne skrývali.

— Milý mr. Pryde, — odpovedalo dievča, — vy ma ešte poznáte ani nie z polovice.

— To vám rád uverím, — priznal sa Pryde. — Leň by som chcel, aby sa ušlo aj mne niečo z tých pôvabných pohľadov, alebo aby ste dovolili aj mne zašeptať vám do ucha...

— To je všetko nie potrebné, — prerušila ho a odtiahla sa zase zdržanlivo od neho. — Moje správanie v spoločnosti monsieur Senna diktovala iba prezieravosť.

— Nemyslíte, že aj ja by som vám chcel sveriť nejaké tajomstvo, keby ste mi dovolili?

Grace sa mu zasmiala posmešne do očí.

— Nezabúdajte na podmienky, — povedala, — pri ktorých sme sa dali do spolku.

— Kedy sa stretneme s týmto chlapcom? — pýtal sa Pryde.

— Zajtra predpoludním o jedenástej mi donesie čosi na opísanie.

— Tak sa mi vidí, že ste mali pravdu, keď ste povedali, že ukončenie tejto veci čaká predsa len na vás! — povedal Pryde.

X

Na druhý deň prišiel monsieur Senn na minútu presne. Grace vzdychla, keď zazrela kyticu červených ruží.

— Dovoľte, mademoiselle, aby som vám odovzdal tento skromný znak svojej úcty, — povedal Senn a podal jej kyticu.

— Mademoisele je od dnešného rána — hovorila Grace kľudne — pisárka na stroji. Doniesli ste prácu?

— Ešte som so svojimi záležitosťami nie tak ďaleko, ale nie za dlho vám budem môcť ponúkať toľko práce, koľko budete ochotná prevziať.

Grace sa naň pozrela vyčítavo.

— Slúbili ste mi, že mi dnes donesiete prácu,
— povedala s výčitkou. — Preto som odmietla
veľmi výhodnú ponuku na inú celodennú prácu!

Turek siahnuť odrazu do vrecku, ale ju zase vytiahol prázdnu.

— Viete po nemecky, mademoiselle? — začal.

Dievča potriaslo hlavou.

— Bohužiaľ, ani slova!

— Ste si v tom istá?

— A ešte nakoľko! Môžete mi veriť, nie som na to pyšná. Viem, že som sa mala naučiť po nemecky!

Turek vyňal z vrecku obálku.

— Mám tu list, z ktorého by som potreboval odpis. Dnes ráno som ho dostal a popoludní by som chcel jeho odpis odoslať do Carihradu.

Grace vzala list a prezrela ho.

— To sa strašne zle odpisuje, — priznávala.
— Nechceli by ste mi ho preložiť?

— Nemôžem, — povedal. — Je v ňom reč o dôležitej veci, na ktorej mám záujem. Nemyslíte, že by ste ho vedeli opísať tak, ako je?

Dievča položilo list pred seba a vložilo do stroja papier.

— Prídete si preň, monsieur, — pýtala sa, alebo počkáte v kresle, kým ho odpíšem?

— Ak dovoľíte, bude to pre mňa vyznače-

ním, že sa na vás budem môcť pozerať, — lichotil Turek.

Toto bolo skutočne jediné vyznačenie, ktoré sa dostalo monsieurovi Sennovi, lebo Grace si ho vôbec nevšímala, keď sa dala do roboty. Veľmi pomaly, bolestne skončila odpisovanie.

— Dúfam, že som tam neurobila chyby, — povedala napokon a s ceruzou v ruke porovnávala odpis s pôvodinou.

— Keby ste mi napísali ešte aj jeden list na adresu, ktorú vám udám, mohol by som odpis hneď odoslať. Potom by som vás hádam nahovoril, aby ste ma poctili svojou prítomnosťou pri malom lunchi. Zatiaľ by som si ešte od-bavil jednu návštevu.

— Lutujem, dnes je to nemožné, monsieur Senn.

— Ah, veď nebuďte ku mne taká upjatá, — žobronil Turek. — Poďte so mnou na Regent Street alebo na Bond Street. Rád by som sa tam pozrel s vami ku niektorému klenotníkovi a kúpil vám dačo z vďačnosti za túto prácu.

— Dostanem za ňu päť šilingov, — odvetilo dievča. — Šperky nenosím.

Turek sa nahlas zasmial.

— Aká ste divná, mademoiselle! Môžete mi veriť, že keď ponúknem dáme kúpu šperku, nebude to za päť šilingov!

— To je všetko, čo ste mi dlžen, — odpovedala Grace kľudne.

— Nezvykla som nikdy prijať viac, než si zaslúžim.

Monsieur Senn skrivil tvár skoro urazene.

— Dobre teda, — povedal a vložil peniaze na stôl. — Hádám mi urobíte po vôli aspoň toľko, že sa so mnou preveziete po parku a počkáte ma, kým si odstavím návštevu.

Grace sa pozrela túžobne von oknom.

— To by bolo krásne, — povedala. — Dobre, pôjdem!

— Výborne! O lunchi sa porozprávame neskôr.

Grace popošla k dverám, ktoré viedly do susednej izby.

— Počkajte ma tu, monsieur!

Turek sa díval pochybovačne za ňou. Potom myknul plec om a zapálil si cigaretu.

— Podivné stvorenie, — šomral sám pre seba. — Niekedy až záhadná.

Pred domom ich čakalo auto. Niekoľkokrát sa previezli parkom. Potom zatočili na Park Lane a postáli pred pekným domom.

— Dovolíte, aby som vás nechal na desať minút samotnú? — pýtal sa Turek.

— Prosím, — odvetila ochotne.

Ostala v aute. Trvalo dobrú pol hodinu, kým sa Senn vrátil v dobrej nálade.

— Poďte, — prosil, — teraz sa pôjdeme spolu naraňajkovať. Dnes ráno som mal šťastie a myslím, že ho budem mať celý deň.

— Myslela som, že ste obchodník, — poznamenala Grace. — Ale v takýchto palácoch nezvykli robiť obchody.

— Ah, mademoiselle, sú na svete všelijaké obchody. Prečo by som mal tajiť pred vami, že čiastkou môjho poslania v tejto krajine je pri-niesť vykúpenie mojim druhom vo vlasti.

— Vy ste teda politik? — pýtala sa Grace. — Veď mi mr. Pryde povedal, že ten pán, s ktorým ste včera večerali, je obchodník! Monsieur Senn prikyvnuť.

— Viete, politika a obchod chodia ruka v ruke. Veľmi si vážim mr. Hutchinsona, lenže on je Angličan a tí doteraz nie veľmi cítili s nami.

— Hádam to bola aj vaša chyba, — mienila Grace. — Neverím, že by bolo malo Srbsko alebo Bulharsko vo vás dobrého suseda.

— Hovoríte, ako vzdelaná západniarka, — poznamenal Turek.

— V našich krajinách nemožno používať západniarske spôsoby.

— Hádam naozaj nie, — odvetila Grace lahodne. — Konečne, čo je na tom? Viem iba tak málo o týchto veciach!

— Tak je to dobre. To je na východe celkom prirodzené, že nemáme radi, keď sa naše ženy príliš zaujímajú o vážne otázky života. Tak, mademoiselle, teraz sme tu u Princa, nemôžete mi dať košom!

— Lutujem, ale tak musím urobiť, — uisťovala ho s úsmevom.

— Mám o jednej hodine schôdzku a musím ju dodržať. Včera ste mi nehovorili nič o lunchi, ak by ste zajtra. . .

Turek si vzdychnul. — Mademoiselle, zajtra teda budem smelý urobiť vám svoju poklonu. . .

— Budete mať pre mňa robotu? — opýtala sa.

— Zaiste. Teraz vás zavezie moje auto domov. A dnes budem večerať sám? Prosím, nenúťte ma k tomu!

Grace sa usmievala, ale krútila záporne hlavou. — Zajtra, — povedala rozhodne a zakývala mu na rozlúčku.

Grace strávila druhé raňajky v Cafe Lugano, kde sedel, ako obyčajne Pryde, na druhom konci miestnosti. Keď sa Pryde Stephen pohnul k východu, vstala aj ona a stretla sa s ním vo dverách.

— Chcete prísť ku mne? — oslovila ho.

— Viete niečo nového? — opýtal sa.

Prikyvla.

— Monsieur Senn prišiel dnes ráno ku mne. Zabudol mi doniesť prácu a keď videl, že ma to veľmi trápi, dal mi odpísať dlhý nemecký list. Naprv sa ma ale opýtal, či viem po nemecky. Povedala som mu, že nie.

— Veď vy hovoríte dokonale po nemecky, — divil sa Pryde.

— Nechcela som sa mu so všetkým pochváliť, — povedala s úsmevom. — List bol od rakúskeho vyslanectva. Obsahoval pozvanie na zajtra popoludní na tretiu hodinu. Okrem toho v ňom bola zpráva, podpísaná samotným vyslancom.

— To je všetko veľmi zaujímavé, — povedal Pryde zamyslene. — Situácia je mi už dosť jasná. Bohužiaľ, všetko závisí od toho zajtrajšieho stretnutia na rakúskom vyslanectve. Tak sa mi vidí, že ani vy ani ja nemáme mnoho výhľadov, aby sme tam zajtra boli prítomní.

— Turek príde zajtra ráno znovu, — oznamovala Grace. — Povedala som mu, že mi musí doniesť prácu.

Pryde krútil hlavou.

Tak dôkladne mu predsa len nebudete vedieť popliesť hlavu, aby vám dal odpísať tajnú smluvu.

— Je presvedčený, že neviem po nemecky ani slova, — uisťovala Grace. — A myslím, že sa rád chytí akejkolvek príležitosti, len aby mal príčinu prísť.

— Ani neviem, či sa tomu mám tešiť, — povedal Pryde po krátkom rozmýšľaní, — že sme prijali túto záležitosť.

Grace si spokojne vzdychla.

— Ja sa tomu teším, — vyhlásila. Povedzte mi, čo ste robili dnes ráno?

— Navštívil som mr. Hutchinsona, — odpo-

vedal Pryde. — Naučil ma mnohým užitočným veciam. Hovorili sme aj o politike. Je toho názoru, že Anglia by mala urobiť vojne koniec. V Egypte sú nepokoje a môžu čoskoro preniknúť aj do Indie. Povedzte, stretnete sa ešte dnes so Sennom?

— Požiadal ma, aby som dnes večerala s ním.

Pryde postál na prostriedku cesty. Grace sa mu smiala do očí.

— Prosím, aby ste neboli naivný, mr. Pryde! Konečne, nič je vás nie do toho, či budem s ním večerať, alebo nie. A napokon, toto je celkom obchodná vec.

— Nemôžem zniesť toho chlapa, — vyhlásil Pryde rozhodne.

— Vy nepoznáte tento druh mužov.

— Viem sa natoľko obrániť, keď treba, že by som bola určite išla s ním na večeru, keby som to bola pokladala za účelné. Predsa som pokladala za lepšie, vyhovoriť sa na iný dohovor. Ale keď mi donesie zajtra na odpísanie to, na čo čakám...

— No?

— ... potom sa nebudem vyhovárať na nijaký dohovor.

x

Na druhý deň popoludní, dvadsať minút pred štvrtou, sa objavil monsieur Senn na byte Grace Burtonovej. Tento raz nedoniesol kvety. Vstúpil rýchle, bol bledý a zrejme rozčúlený.

Hneď si sadol a oprel sa o stoličku, ktorú priťahol hneď v nasledujúcej chvíli bližšie ku Grace.

— Mademoiselle, — prosil, — dovoľte, aby som smel zatvoriť dvere na kľúč. Pozorovali ma. . . viem to celkom určite a bojím sa, že by mohli vniknúť za mnou až sem.

— Môžete dvere zamknúť, ak chcete, — povedala Grace ľahostajne.

Senn vstal, zamknul dvere a potom sa vrátil na svoje miesto.

— Mademoiselle, — začal, — bol by som rád, keby ste mi napísali expres list a kabelogram. Ak vám budem slová hláskovať, budete to vedieť napísať po nemecky?

— Pravdaže!

Diktoval vyše hodiny a Grace napísala všetko bez jediného pohnutia tvári. Nedala znať ani najmenším pohybom, že rozumie všetko, čo jej Turek diktuje do stroja. Keď skončili, monsieur Senn sa oprel a zapálil si cigaretu.

— Mademoiselle, — povedal, — som úplne vyčerpaný.

— Mnoho ste pracovali, — odpovedalo dievča.

— Skutočne mnoho, — prisvedčil Turek. Mal som veľmi dôležité a ťažké porady. No, bude lepšie, keď o tom nebudem hovoriť ani s vami. Teraz idem podať expres list a kabelogram. Prepáčite, keď si adresu napíšem sám. Bude

lepšie, keď nebudete o veci nič vedieť. Potom musím ísť na úradný obed ku svojmu ra... ku svojmu priateľovi. Ale zajtra večer... by sme mohli spolu večerať.

— Ak si to prajete?

— Dovolíte, aby som vám bozkal ruku? — prosil Turek. — Dnes sa ponáhľam preč, lebo dnešný deň patrí povinnostiam. Ale zajtra, ak sa mi všetko podarí, budem šťastný.

Pryde prišiel o niekoľko minút. Na jeho napínavý tázavý pohľad odpovedala Grace sotva badateľným kývnutím hlavy.

— Chudák váš priateľ mr. Hutchinson! — povedala a pozrela sa na niekoľko čísiel, ktoré mala poznačené pred sebou. — Nie veľmi sa rozumiem do taríf, ale sa pozrite sem! Rakúsko sa má dostať ešte aj k protektorátu... pozrite sa sem!

Pryde sa pozrel ponad jej plece.

— Oblečte sa rýchle, — prosil. — Simmons nás čaká pred domom, aby nás zaviedol do ministerstva na Downing Street.

x

Monsieur Senn začal byť nebezpečný. Fľaša šampanského vedľa neho bola vyprázdnená už do troch štvrtín. Nahnul sa ponad stôl, ktorý stál v tichom kúte jedálne. Jeho oči boly veľmi výmluvné.

— Drahá mademoiselle, vo vašom nudnom meste som našiel čosi, o čom sa mi ani len ne-

snívalo. Čosi, čo by som tu nevedel nechať. Zajtra alebo pozajtra odcestujem. Carihrad je krásne mesto. Život tam môže byť práve tak príjemný, ako v Paríži. Povedzte, musím cestovať sám?

Grace sedela vzpriamená, v jednoduchých čiernych večerných šatách, ktoré odkrývaly len veľmi diskkrétne jej snehobiele plece.

— Ale monsieur, ako by som ja mohla rozhodovať o vašom cestovaní!

— Vy sa mi stále posmievate, — pokračoval Turek, — ale v srdci viete... musíte vedieť... Ešte som nikdy nevidel v živote niekoho, kto je taký ako vy! Odteraz už nesmiete odpisovať vo svojej izbietke nudné listy!

— Nie každý je nudný, — vyhlásila Grace. Turek kývnul netrpezlivo rukou.

— Písací stroj patrí iným. Vy sa musíte dostať od neho preč, aby ste videli, aký krásny môže byť život. Vy...

Odrazu zmĺknul. Na tvári mu ustrnul čudný výraz. Svráštil čelo.

— Tu sú vaši priatelia, mr. Pryde a mr. Hutchinson, — povedal. — Sedia iba o niekoľko stolov ďalej.

Grace prijala zprávu bez záujmu.

— Mr. Pryde tu býva často, — poznamenala.

Teraz prvý raz prebehnul po Turkovej tvári tieň nepokoja. Pokladal túto mladú dámu úplne za takú, akou sa zdala. Aj keď bol akokoľvek

oslepený, teraz nevedel nijako odohnať akúsi ťažko naň doliehajúcu úzkosť. Čo, ak by predsa bola čosi porozumela z listov, ktoré opisovala a povedala to Prydemu! Trápna chvíľa. Grace jedla spokojne ďalej, ale vedela veľmi dobre, čo sa deje v Turkovom vnútri. A práve v tejto chýlostivej chvíli sa objavil Feldemay. Vošiel náhle, ešte v cestovnom plášti a s klobúkom v ruke. Zriadenec hotela ho doviedol k stolu. Senn vstal a išiel mu v ústrety.

— Hovorte po nemecky, — povedal mu touto rečou.

Feldemay prikývnul.

— Prichádzam z Viedne. Všetko je v poriadku. — Hovoril rýchle. — Ak treba, začnú na budúci týždeň mobilizovať. A vy?

— Mal som úspechy, — uisťoval ho monsieur Senn spokojne. — Pred osemaštyridsiatimi hodinami som telegrafoval všetko do Carihradu a teraz čakám odpoveď. Pohár vína, priateľu!

Feldemay si složil plášť a klobúk. Pozrel sa na Grace a potriasol hlavou.

— Vaša slabina, priateľu! — povedal.

Monsieur Senn sa usmieval. V tej chvíli mu doniesol hotelový sluha telegram. Otvoril ho a Feldemay čítal súčasne s ním ponad jeho plece. Tváre oboch pánov sa divne zmenily. Monsieur Senn zblednul a Feldemay zase vyzeral, ako by ho malo v nasledujúcej chvíli poraziť. Tučným prstom ukazoval na telegram:

O plánovanom dohovore sa dozvedel ruský a anglický vyslanec. Formálne protestovali v ultimatívnej forme. Vec je nie možné uskutočniť. Vyjednávania sú zbytočné. Vráťte sa.

Pryde videl zo svojho blízkeho miesta, že búrka čoskoro vypukne. Prišiel kľudne k Senovmu stolu a postavil sa vedľa Grace. Felde- may ho spoznal a rýchle cúvnuť.

— Zase ste to vy! — zašomral.

— Áno, zase som to ja, — odpovedal Pryde kľudne. — Pred niekoľkými rokmi ste mi zne- možnili slúžiť mojej vlasti. Dnes si zaiste my- slíte, že by bolo bývalo lepšie, keby ste ma tam boli nechali.

Monsieur sa obrátil ku Grace so žalostnou tvárou.

— A mladá dáma? vykriknul.

— To je moja spoločnica, — odpovedal Pry- de. — Áno, spoločnica!

— Ale len pre tento prípad, — prerušilo ho dievča.

Monsieur Senn odrazu vstal. Bol ešte vždy veľmi bledý, ale sa vedel ovládať.

— Mademoiselle, s vaším dovolením, — po- vedal a odvrátil sa.

Pryde si sadol na uprázdnené miesto a uľah- čene vzdychnul.

Objednal kávu a likér.

— Grace, — začal Stephen Pryde.

Oči dievčaťa sa pozrely výstražne naň.

— Pokladám za prenáhlené, keď ma oslovujete krstným menom, mr. Pryde.

Stephen sa odvrátil. Len vtedy povolil prísny výzor tvári dievčaťa. Usmiala sa...

O niekoľko dní boli Grace a Pryde pozvaní na obed do paláca Sira Jamesa. Po obede sedeli ešte dobrú hodinu v knižnici. Keď sa lúčili, povedal im Sir James vážne:

— Sir Stephen, — oslovil ich, — a vy, miss Burtonová, urobili ste mi už veľa ráz veľmi významné služby. Viem, blíži sa čas, kedy pre to môžu byť časté neprijemnosti. Dovoľte, aby som vám za to niečo ponúknul.

— Nám dvom? — opýtal sa Pryde.

— Áno, vám dvom spolu, — odpovedal Sir James. — Na Pout Streete je domček, ktorý je majetkom vlády. Predtým v ňom bývali ľudia, ktorí nám urobili dobré služby, ale teraz je prázdny. Potrebujem aj naďalej vašu pomoc. Vzdajte sa celkom svojich stykov so Scotland Yardom. Tí nech si pracujú po svojom. Diplomacia sa vidí byť príliš všednou, ale napokon je predsa len najzaujímavejšia. Keby sa jeden z vás... — pokračoval trochu rozpačite — ... chcel usadiť v tom domku a druhý by tam chcel chodiť ako častý návštevník, dalo by sa to zaradiť. Musel by som byť totiž istý, že pracujete obaja podľa mojich úprav. Za to patrí ako odmena ten domček so služobníctvom a ročne

tritisíc funtov. Teraz vám nepoviem viac. Zajtra si prosím vaše rozhodnutie.

Domov išli spolu. Grace sedela v aute ešte zdržanlivejšia, než obyčajne. Sedela vzpriamená, bez slova a bola bledá. Hlavu odvracala od Prydeho. Ale keď sa dotknul, ako by náhodou, jej ruky, neodtiahla ju.

— Grace, — prosil Stephen.

Na uliciach takmer nebolo človeka. Padal hustý dážď a Pryde zatvoril akná auta. Nahnul sa trochu ku nej. Ruka, ktorú ešte stále držal vo svojej, dlhšie než kedy predtým, bola veľmi studená, ale tento raz sa nevzpierala. Stephen Pryde sa nahnul ešte bližšie. Grace sa chvela.

— Grace, — vzdychnul Pryde znovu.

Dievča obrátilo tvár nesmelo k nemu. Oči malo plné slz, pery sa mu chvely.

— Neviem to uveriť, — vzdychla. — Či ma chcete naozaj...?

Stephen ju túžobne objal. Položila si hlavu na jeho plece.

— Grace, — šepkal jej do ucha, — toľko som túžil za vami! Pre mňa nemá nič iné na svete ceny. Túžim za vami a myslím len na vás. Povedzte mi už, že konečne prišiel môj čas!

Grace si skryla tvár na jeho prsiach a ani sa nepokúšala odpovedať. Ani nebolo treba.

— Budeme bývať spolu na Pout Streete — povedal Stephen, a naučíme svet zabudnúť na Machiavelliho.

